

Rešerše

Niké Papadopulosová

Zdroje biografie:

Abart: <<https://cs.isabart.org/person/47508>>, [cit. 23. 8. 2021].

PROFIL

Narozen/a: 1972, Praha

Žije a působí: Praha

Studium, stáže, workshopy:

1986-1990 Uměleckoprůmyslová škola v Praze - obor propagační grafika

1990-1992 Výtvarná škola Václava Hollara, Praha - obor průmyslový design

od 1992 Akademie múzických umění, Filmová a televizní fakulta, Praha - obor animace, multimediální tvorba, režie (vedoucí: Stanislav Miler, Věra Geislerová, Lucie Svobodová)

Ocenění:

Hlavní cena na festivalu FAMU za film Panenky a muži (kategorie multimediální tvorba)

Samostatné výstavy (výběr): -

Skupinové výstavy (výběr):

1994 Český obraz elektronický, Mánes, Praha

2000 Entermultimediale, Praha, 2000

2000 Česká televize, pořad Starty

2017 Letní filmová škola Uherské Hradiště

2021 První vlna (online výstava), Národní filmový archiv, Praha

FILMOGRAFIE:

Seznam vybraných autorských filmů:

Studna, 1996

Panenky a muži, 1998

Polednice, 1999

Seznam vybraných spoluprací, zejména v oblasti televizní tvorby:

Němčina s Mitzi a Maus, 2019

České století, 2013

Vyprávěj, 2012

České pexeso, 2011

Westernstory, 2011

Evropské pexeso, 2009

CHARAKTERISTIKA TVORBY:

Nedokážu si představit že bych jen natočila film a pak už do něj nemohla nijak zasahovat...

„Vlastně jsem nikdy nechtěla točit filmy. Spíš jsem chtěla kreslit. Od malička jsem kreslila. Dělal jsem pořád samý ženský postavičky, protože chlapy jsem neuměla. Měla jsem i různý období. Třeba jsem pořád kreslila jenom těhotný ženský nebo lidi, jak se líbaj. Nejradši propiskou rovnou načisto.

Nesnášela jsem vybarvování, kreslení tužkou a vůbec všechno předkreslování. Je ale hrozný, jak člověk postupem času ztratí tu lehkost a spontánnost kreseb. Jako malá jsem si třeba řekla: 'Chci nakreslit třídu s dětma, jak se učej.' A tak jsem si sedla a udělala to. Jen tak.

Bez rozmyslu a předkreslování. Kdybych si to řekla dneska a chtěla, aby to vypadalo jako tenkrát, tak budu dlouho sedět nad prázdným papírem a nevyleze ze mě nic. Dneska už takový bezprostřední kresbičky dokážu udělat, jen když si třeba u telefonování něco bezmyšlenkovitě čmárám na kus papíru.

Pokud se mi to podaří, tak si to pak několikanásobně zvětším na xeroxu a ono to dostane úplně jinej rozměr. Vylezou ty struktury, linky jsou kostrbatý a tak. Vůbec ta technika xeroxu je úžasná sama o sobě. Docela ráda bych si ho jednou chtěla pořídit domů. Myslím, že bych si s ním nějakou dobu vystačila. A co teprve s jeho pomocí dělat film...?!

Tímhle způsobem byla dělaná „Studna“. Můj první film vůbec. Byl to vlastně videoklip pro skupinu J.A.R. Původně jsem potřebovala natočit jen školní bakalářský film a napadlo mě to udělat na téma hudby skupiny Vltava. Potom mě ale profesor Vrána seznámil se skupinou J.A.R., která měla písničku na stejný téma, ale s jinou muzikou.

To se mi líbilo víc, a tak jsme se nakonec dohodli, že to nebude jen školní film, ale taky videoklip. Vysílalo se to potom nějakou dobu v S.O.S. na TV PRIMA. Byla to kombinace hraného a animovaného filmu inspirovaná jednou z epizod seriálu Třicet případů majora Zemana. Bylo to tenkrát velmi zvláštní. Něco jsem si vymyslela bez toho, abych vůbec věděla do čeho jdu. Neměla jsem představu, co natáčení filmu obnáší.

Na FAMU, na katedře animace, kam jsem tenkrát chodila, se pořád střídali vyučující. Po smrti Radka Pilaře, který založil a vedl náš kabinet multimediální tvorby, nikdo tenkrát nevěděl co s náma. Rozhodovalo se, jestli se máme učit animaci na počítači jako technici nebo jen vymýšlet scénáře pro animovaný film. Bylo to takový období hledání a nic moc přípravy na skutečné natáčení.

A pak najednou bác. Bakalářský film a nikdo se vás neptá, co vlastně umíte. Hlavně to musí mít nějakou úroveň odpovídající studiu třetího ročníku. Já přitom neuměla ani pořádně připravit technický scénář. Naštěstí jsem natrefila na výborný štáb, především na skvělého produkčního Martina Kořínka a na kameramana Tonda Chundelu. Produkční všechno zařídil, zorganizoval lidi, obstaral postavení kulis i s rekvizitama.

Já na to koukala a říkala si, to je skvělý, oni to všechno dělají pro mě a já to režíruju! Ve skutečnosti jsem z toho ale byla pěkně vykulená. Nebejt tenkrát Martina a Tondy, který za mě odříkali i „kamera jede“ a „stop,“ tak by z toho asi nic nebylo.

Já jsem se celou dobu jenom kácela smíchy při jakékoliv herecké akci kluků z J.A.R.u (Roman Holý, Mirek Chyška, Ota Klempýř, Michal Viktořík, Body Zbořil a Karel Růžička). V životě jsem se nenasmála tolik, jako když tahle neovladatelná parta chlapů rozehrávala na place svoje šílený nápady.

Tahle akce vyvrcholila po tom, co jsem přemluvila tři z těchto pánů, aby si ode mě nechali z obličejů odlít posmrtný masky s tím, že budeme natáčet, jak si je sundávají. Když se vám už člověka podaří k něčemu takovému přemluvit, musíte mu nejdřív namazat obličej krémem a do pusy mu zastrčit brčko na dýchání. Potom mu hlavu obalíte sádro, necháte jí zatuhnout a celý to sundáte.

Nějak se ale stalo, že jsme je málo namazali, nebo byli úplně zkouřený, nevím, ale ono jim to na těch hlavách zůstalo a nešlo to sundat. Všichni tři seděli na louce s obřima hlavama a brčkama v puse a my se jim snažili po kouskách tu sádro odlepit. Nakonec se z toho dostal jenom Michal Viktořík.

Ota Klempýř a Mirek Chyška museli do nemocnice v Sušici, kde jim to čtyři hodiny doktoři řezali různěma pilama a kleštěma, takže jim na obličej nezůstal jedinej chlup.

Když jsem jim to pak s vyzážístkou vyčesávala z vlasů, tak jsme se dusily smíchy, protože ty jejich obličej vyjadaly jak z umělé hmoty. Produkční si na mě stěžoval, že místo abych cítila spoluúčast na jejich utrpení, tak jsem se válela v křečích po louce a smála se jako blázen. Myslím, že na mě tenkrát měli docela vztek. Ale klip se jim pak moc líbil.

To ten můj druhý film už byl víc v pohodě. Jmenoval se „Panenky a muži“ a byl občas označovanej jako feministickej. Nevím proč. Já jsem tam pouze chtěla vyjádřit, co se v ženský děje, když se nemůže rozhodnout mezi třema chlapama. Zastávám sice názor o rovnoprávnosti žen, ale tenhle film byl spíš o mně. O mé nerozhodnosti a zbožném přání, dokázat spojit tři různé muže v jednoho ideálního.

Tenhle film vznikl celej ve studiu a byla to taky kombinace živých herců a animace. Natáčelo se s modrým pozadím - bluescreenem, který jsem pak na počítači vyměnila za pozadí mnou vytvořené. To je nejlepší, když můžu na tom filmu i po natáčení dál pracovat. Nedokážu si představit, že bych jen natočila film a pak už do něj nemohla nijak zasahovat, jenom dodělat střih a zvuk. Pro mě je nejzajímavější právě ta postprodukce. Když je to natočený, tak teprve to je pro mě ta surovina, se kterou dál pracuju na počítači. Formuju jí, posouvám, vrstvim a tím se to všechno dostává do další dimenze. Tam už to ovlivňuju jen podle sebe. Tuhle část práce nejradši páchám s nějakým citlivým operátorem. Myslím tím člověka, který má nejen technické schopnosti, ale i výtvarné citění. V mém případě je to operátor na počítači Quantel HENRY, Tomáš Markl, se kterým můžu bez obav všechno konzultovat, protože tyhle schopnosti má. Nejhorší pro tuhle práci je typ zvaný „Technik-stroj“, kterej se jenom ptá „Jak to chceš...“ a nemá k tomu žádný vztah. To je pak utrpení.

Zatím poslední můj film, kterej teď právě dokončuju, se jmenuje Polednice. Je to vlastně o rozhodnutí, které nejde vzít zpátky.

Napadlo mě, že by to mohlo být o potratu. Hlavní roli v tom hraje Monika Načeva, která shodou okolností těsně před natáčením porodila svoje první mimčo chlapečka Riu. Možná i kvůli tomu mne napadlo jí tam obsadit. Ostatně její bezprostřednost mě zaujala, už když jsem v minulosti používala její hlas pro jedno školní cvičení. Obávala jsem se, že to nebude chtít vzít, ale byla strašně v pohodě. Nakonec si Riu v tom filmu i zahrál. Byla to pro něj první filmová role v životě.

Ten nápad Polednici natočit, vzniknul docela náhodně. Jednou takhle ráno jsem si čistila zuby a v uších mi zněly úryvky básně Polednice z Erbenovy Kytice. Protože to bylo zrovna v době, kdy sem připravovala svůj absolventák a zdálo se mi to zajímavý, rozhodla jsem se to tam použít. No jo, ale jak to ztvárnit. Pořád mě napadaly nějaký blbosti a nebylo to ono. Navíc šlo o docela vážný téma a já filmy „na vážno“ točit neumím.

Tak jsem si řekla, že to nechám zatím uležet. Občas mě hlavou něco problesklo, ale scénář se mi pořád moc nelíbil. Vždycky totiž potřebuju ty moje prvotní nápady dát nějak smysluplně dohromady. Sama to dost dobře neumím, a tak jsem nejradši, když můžu ten scénář konzultovat s někým, kdo má představivost a respektuje moje nápady a současně v nich dokáže najít souvislost.

Všechno se to nakonec podařilo propojit a tak jsem ten scénář potom nabídla v ČT u Tvůrčí skupiny Anny Beckové, která mi ho umožnila natočit. Bude se to vysílat včetně Studny 3. nebo 4. prosince v pořadu Starty. Navíc Monika Načeva v průběhu natáčení kojila, takže to bude i dost autentický."

Tak tohle je Niké. Nápadně nenápadná osůbka, ze které do všech stran vyzařuje temperament a energie plná jižního slunce. Její tatínek je horkokrevný Řek a maminka bývalá aktivní sportovkyně. Už tedy její původ jí od malička jednoznačně předurčil k tomu, aby se stala vyjímečnou a originální. Pokud se někde objeví, tak o ní každý ví a je jí všude plno, aniž by o to nějak zvlášť usilovala.

Je třeba úplně jednoduché jí kdekoliv najít, protože stačí jen vyslovit klíčové heslo „Niké“ a každý hned ví, o koho se jedná. Tahle ženská se totiž chová úplně přirozeně a bez přetvářky. Hlavně v tom spočívá její originalita. Není arogantní ani zbytečně samostatná, jak by se na studentku režie zdálo. Když něco neví, tak se zeptá, a nepředstírá, že už to dávno věděla.

Ani při samotném natáčení nedává nikdy najevo, kdo je na place pánem. Sama si totiž dobře uvědomuje, že by to nikam nevedlo. Nemá zapotřebí na někoho vřískat, jak je to u mnoha zkušenějších režisérů zvykem, protože s ní každý pracuje dobrovolně a s radostí. Místo

toho, aby měnila natáčení v několikátýdenní mučírnu, snaží se plně využít toho, co film nabízí. Dokáže si s natočením materiálem pohrát a upravit ho zcela podle svého. Díky neotřelým nápadům a spojení hraného filmu s počítačovou a ruční animací je vždy konečným výsledkem její práce originální a pozoruhodné dílko. Je to určitě i díky jejímu systému psaní scénářů, který otevírá prostor improvizaci a bezprostředním nápadům. Je stále ochotná diskutovat a neopomíjí ani názory ostatních aktérů natáčení. Celá kostra příběhu se tak může ještě v průběhu natáčení postupně změnit, ovšem základní idea zůstává zachovaná. Její filmy mají konkrétní význam a jasné poslání. Snaží se vždycky o něco víc, než jen ohromit diváka bezduchou zápletkou s hromadou efektů. Ty naopak používá úsporně a s citem jenom tam, kde mají význam a své místo. Pokud Niké zrovna nenatáčí žádný filmík nebo nevytváří upoutávky pro TV NOVA, můžeme jí spatřit, jak se neohroženě řítí Prahou ve svém polském mini autíčku, aby tak byla co nejdříve doma a mohla se zabývat keramikou nebo kreslením svých obrázků.

Zdroj: Jan Mexa, Profil osobnosti - Niké Papadopulosová. Online:

<<https://www.think.cz/ceska/lide/profil-osobnosti-nike-papadopulosova>>, [cit. 23. 8. 2021].

Polednice, 1999

Výstavní a publikační historie: Entermultimediale (Praha, 2000), Česká televize (pořad Starty, 16. 2. 2000), Letní filmová škola Uherské Hradiště (2017)

Záznamy v dalších webových databázích / na online platformách:

Články a mediální výstupy:

(...) Zatím poslední můj film, kterej teď právě dokončuju, se jmenuje Polednice. Je to vlastně o rozhodnutí, které nejde vzít zpátky.

Napadlo mě, že by to mohlo být o potratu. Hlavní roli v tom hraje Monika Načeva, která shodou okolností těsně před natáčením porodila svoje první mimčo chlapečka Riu. Možná i kvůli tomu mne napadlo jí tam obsadit. Ostatně její bezprostřednost mě zaujala, už když jsem v minulosti používala její hlas pro jedno školní cvičení. Obávala jsem se, že to nebude chtít vzít, ale byla strašně v pohodě. Nakonec si Riu v tom filmu i zahrál. Byla to pro něj první filmová role v životě.

Ten nápad Polednici natočit, vzniknul docela náhodně. Jednou takhle ráno jsem si čistila zuby a v uších mi zněly úryvky básně Polednice z Erbenovy Kytice. Protože to bylo zrovna v době, kdy sem připravovala svůj absolventák a zdálo se mi to zajímavý, rozhodla jsem se to tam použít. No jo, ale jak to ztvárnit. Pořád mě napadaly nějaký blbosti a nebylo to ono. Navíc šlo o docela vážný téma a já filmy „na vážno“ točit neumím.

Tak jsem si řekla, že to nechám zatím uležet. Občas mě hlavou něco problesklo, ale scénář se mi pořád moc nelíbil. Vždycky totiž potřebuju ty moje prvotní nápady dát nějak smysluplně dohromady. Sama to dost dobře neumím, a tak jsem nejradši, když můžu ten

scénář konzultovat s někým, kdo má představivost a respektuje moje nápady a současně v nich dokáže najít souvislost.

Všechno se to nakonec podařilo propojit a tak jsem ten scénář potom nabídla v ČT u Tvůrčí skupiny Anny Beckové, která mi ho umožnila natočit. Bude se to vysílat včetně Studny 3. nebo 4. prosince v pořadu Starty. Navíc Monika Načeva v průběhu natáčení kojila, takže to bude i dost autentický.

(kráceno, plné znění v sekci "Charakteristika tvorby")

Zdroj: Jan Mexa, Profil osobnosti - Niké Papadopulosová. Online:

<<https://www.think.cz/ceska/lide/profil-osobnosti-nike-papadopulosova>>, [cit. 29. 9. 2021].